

Duola Long

<https://orcid.org/0009-0005-9035-4068>

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie
Kraków, Polska

Adriana Prizel-Kania

<https://orcid.org/0000-0001-6072-5482>

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie
Kraków, Polska

Tożsamość ukryta w imionach. O polskich imionach chińskich studentów z perspektywy glottodydaktycznej

Identity Hidden in Names: On Polish Names
of Chinese Students from the Perspective of Glottodidactics

Abstract: The article addresses issues related to adopting Polish names by Chinese students. In their relationships with Poles, these names become business cards, often overshadowing and replacing their originally given Chinese names. Therefore, it is important to pay attention to matters concerning adopting Polish names, the strategies of giving them, as well as cultural and even identity issues associated with their use. When examining these phenomena, attention should be paid to the role of the tradition of giving names in Chinese and Polish culture, as well as issues of self-identification. The students' attitude towards the newly adopted names depends largely on their reception (popularity, modernity, fashion) in Poland, especially in their peer group. To better understand and present the outlined issues, short interviews were conducted, based on which case studies were created to show what feelings and repercussions may be associated with using Polish names by Chinese students.

Keywords: Polish names, Chinese names, teaching Polish as a foreign language

Abstrakt: Artykuł podejmuje temat przyjmowania polskich imion przez studentów z Chin. W relacjach z Polakami imiona te stają się wizytówkami, częstokroć przysłaniając i zastępując imiona chińskie. Warto zatem przyjrzeć się zagadnieniom dotyczącym przybierania polskich imion, strategiom ich nadawania oraz kwestiom kulturowym, a nawet tożsamościowym, które są związane z ich używaniem. Badając te zjawiska, należy zwrócić uwagę na to, jaką rolę odgrywa tradycja nadawania imion w kulturze chińskiej i polskiej. Stosunek studentów do nowo przyjętych imion zależy w dużej mierze od recepcji tych imion (popularności, aktualności, mody) w Polsce, zwłaszcza w grupie rówieśniczej.

Aby lepiej poznać i przedstawić zakreśloną problematykę, przeprowadzono krótkie wywiady, na podstawie których powstały studia przypadków pokazujące, jakie mogą być odczucia i reperkusje związane z posługiwaniem się polskimi imionami przez studentów z Chin.

Słowa kluczowe: polskie imiona, chińskie imiona, glottodydaktyka polonistyczna

人如其名 *pinyin*: *rén rú qí míng*¹

stare chińskie przysłowie

Wstęp

Liczba studentów chińskich na polskich uczelniach zwiększa się z roku na rok. Wynika to przede wszystkim z przyjętej przez rząd chiński inicjatywy *One belt – one road*, w następstwie której wzrosło zainteresowanie Polską wśród młodych Chińczyków (zob. Małejka, 2021b; Ruszer, 2022). Jak bowiem pisze Mao Rui², „nawet przy wielkim wysiłku ośrodków promujących Polskę, jej kulturę i język, w Chinach nie otwarto by tyłu polonistyk, gdyby nie świadoma i pragmatyczna polityka rządu chińskiego, a zwłaszcza inicjatywa przypisywana przewodniczącemu Xi »Jeden Pas – Jeden Szlak«” (Mao, 2018: 57)³.

Znacząco także wzrosła liczba uczelni chińskich, które mają w swojej ofercie studia licencjackie o profilu polonistycznym lub polonoznawczym⁴. Studenci tych kierunków przyjeżdżają zazwyczaj na semestralne lub roczne programy językowe, a część absolwentów kontynuuje naukę na polskich

¹ Stare chińskie powiedzenie, które podkreśla, że imię stanowi odbicie osobowości i cech charakteru człowieka.

² Zapis imion i nazwisk chińskich stosowany w treści niniejszego artykułu odpowiada kolejności przyjętej powszechnie w Chinach, czyli najpierw nazwisko, a następnie imię.

³ Czynniki decydujące o rozwoju studiów polonistycznych szczegółowo opisuje Andrzej Ruszer w artykule *Czynniki rozwoju języka polskiego w Chinach* (Ruszer, 2022).

⁴ Aktualne dane na temat ośrodków prowadzących studia polonistyczne można znaleźć na stronie Instytutu Polskiego w Pekinie: <https://instytutpolski.pl/beijing/pl/nauka-polskiego-w-chinach/> [dostęp: 5.03.2023].

uniwersytetach. Większość z nich wybiera studia magisterskie na wydziałach polonistycznych, ale duża grupa decyduje się również na dalszą edukację w języku polskim na kierunkach związanych ze stosunkami międzynarodowymi, gospodarką lub naukami ekonomicznymi. Nikogo nie dziwi już fakt, że mówiący po polsku Chińczycy mają polskie imiona, którymi posługują się podczas zajęć, w kontaktach z kolegami i nauczycielami, a także w rozmowach ze studentami z innych krajów. W relacjach z Polakami są one używane też po zakończeniu edukacji – w dyplomacji i życiu zawodowym, przy czym często przysłaniają bądź zastępują imiona chińskie.

Warto zatem zwrócić uwagę na zagadnienia dotyczące przybierania przez Chińczyków polskich imion, strategię ich nadawania oraz kwestie kulturowe, a nawet tożsamościowe, związane z ich używaniem⁵. Istotną rolę odgrywa tutaj tradycja nadawania imion w kulturze chińskiej i polskiej oraz stosunek studentów do nowo przyjętych imion, który zależny jest w dużej mierze od ich recepcji (popularności, aktualności, mody) w Polsce. Aby lepiej poznać i przedstawić zakreśloną problematykę, przeprowadzono krótkie wywiady, na podstawie których powstały studia przypadków pokazujące, jakie mogą być odczucia i reperkusje związane z posługiwaniem się polskimi imionami.

Tradycja nadawania imion w Chinach

Nadawanie imion jest dla Chińczyków jedną z najważniejszych spraw, w którą zaangażowana jest cała rodzina. Często zasięga się także porady u specjalistów zajmujących się tworzeniem imion w oparciu o różnego

⁵ Pomysł na niniejszy artykuł zrodził się podczas dyskusji prowadzonych ze studentami SUM na kierunku nauczanie języka polskiego jako obcego i drugiego w ramach zajęć z zakresu komunikacji międzykulturowej. Tematyka przyjmowania polskich imion oraz zasad tworzenia imion chińskich spotkała się z dużym zainteresowaniem polskich studentów. Z tego względu Duola Long przygotowała pogłębiony opis oraz przeprowadziła rozmowy z kilkorgiem chińskich studentów uczących się w Polsce. Niniejszy artykuł jest zatem jej inicjatywą, w którą chętnie się włączyłam [przyp. – A.P.-K.].

rodzaju informacje, takie jak: data i godzina urodzenia, znak horoskopu czy oczekiwania względem przyszłości. Wybór imienia nazywany jest nawet nauką bądź sztuką – wymaga namysłu, przemyślenia, głębszej refleksji. Jak podkreśla Irena Kałużyńska, w kulturze chińskiej (a konkretnie w kulturze najliczniejszego narodu Han) imię nie jest wyłącznym znakiem identyfikującym każdego człowieka, lecz także wyznacznikiem jego losu (Kałużyńska, 2020). Imię każdego Chińczyka jest raczej czymś utworzonym (取名, *pinyin*: *qǔ míng*, tłum.: „utworzyć imię”), a nie czymś wybranym spośród istniejących wzorców. Może się nawet zdarzyć, że niektóre imiona są unikatowe lub bardzo rzadko się powtarzają wśród ponad 1,4 miliarda Chińczyków⁶.

Chen Xianhui (陈先慧) w swojej pracy *The name-face matching effect and its influencing factors on the background of Chinese culture* omawia pokrótce różnice w stosowaniu imion i nazwisk przez Chińczyków oraz przedstawicieli kultury Zachodu (Chen, 2018). Po pierwsze, kolejność jest odwrotna – chińskie nazwiska znajdują się przed imionami, co może oznaczać, że Chińczycy przywiązują większą wagę do nazwiska niż do imienia. Jest to ściśle związane z docenianiem wspólnoty – nazwisko bowiem odnosi się do korzeni, rodowodu, pochodzenia, a to dla Chińczyków stanowi wartość szczególną. W przypadku mieszkańców Zachodu imiona występują przed nazwiskami, co może świadczyć o większej koncentracji na jednostce, będącej w głównej mierze niezależną osobą, a dopiero niejako drugoplanowo przedstawicielem danego rodu⁷. Po drugie, dla Chińczyków niezwykle istotne są znaczenia zawarte w imionach. Chińskie imiona mają charakter tzw. widoku wewnętrznego (内视性, *pinyin*: *nèi shì xìng*). Chińczycy mają skłonność do dobierania znaków o znaczeniu bardziej abstrakcyjnym, niematerialnym, podkreślającym duchowość człowieka. Po trzecie, chińskie imiona bardzo rzadko się powtarzają, co wiąże się ze zjawiskiem 为尊者讳 (*pinyin*: *wéi zūn zhě huì*), które stanowi rodzaj starożytnego tabu i oznacza,

⁶ https://pl.wikipedia.org/wiki/Chi%C5%84ska_Republika_Ludowa [dostęp: 21.11.2022].

⁷ Kwestie te rozważać można także w odniesieniu do wymiarów kultur, a szczególnie wymiaru indywidualizm–kolektywizm (zob. Hofstede, Hofstede, 2007).

że należy unikać powtarzania imion, które nosiły lub noszą osoby godne naśladowania lub którym oddaje się cześć. Natomiast w kulturze Zachodu często mamy do czynienia z dziedziczeniem imion po przodkach lub nadawaniem ich po osobach znanych i cenionych, co traktuje się jako akt okazywania szacunku.

Chińskie imiona zwykle są zbudowane z jednego, dwóch lub trzech znaków. Dominują dwuznakowe, ale na skutek wzrostu populacji imiona składające się z trzech znaków stają się coraz bardziej popularne⁸. Jeśli weźmiemy pod uwagę, że w języku chińskim istnieje ponad 80 tysięcy znaków, z których najczęściej używa się kilku tysięcy, to trzeba przyznać, że taki sposób tworzenia imion daje nieograniczone możliwości⁹. Rodzice, dokonując wyboru imienia, zwracają uwagę na jego oryginalność, unikatowość i brzmienie, ale przede wszystkim na to, żeby było ono nośnikiem pięknych życzeń lub oczekiwań – ma przynieść niemowlętom szczęście na całe życie, będąc amuletem, który chroni przed złem. Imiona mieszkańców Zachodu również mogą zawierać w sobie pewną wizję przyszłości (np. Stanisław, Dominika), określać cechę (np. Katarzyna, Zofia) lub nawiązywać do ról społecznych, zawodów czy środowisk.

Na podstawie chińskiego imienia można także w pewnym stopniu określić poziom wykształcenia rodziny, szczególnie wtedy, kiedy w imieniu występują znaki literackie, które są rzadko używane, trudne do wymówienia lub zapisania. Trzeba jednak uważać, aby nie pojawiały się w nich znaki zbyt trudne lub uznawane za archaiczne, ponieważ może to wywołać wrażenie pozornej kulturalności, zbyt wysokich aspiracji, a nawet arogancji.

Chińskie imiona są również odzwierciedleniem czasu historycznego i sytuacji społeczno-politycznej, i choć powstają w wyniku indywidualnych decyzji, to pozostają pod silnym wpływem zdarzeń i panujących w danym okresie tendencji. Większość imion z lat 50. i 60. ubiegłego wieku nawiązuje do ważnych wydarzeń historycznych

⁸ http://www.gov.cn/xinwen/2021-02/08/content_5585906.htm [dostęp: 21.11.2022].

⁹ <https://zhidao.baidu.com/question/303938047499351964.html> [dostęp: 21.11.2022].

i odnosi się do postaw patriotycznych. Typowymi przykładami mogą być imiona z następującymi znakami: 建国 (*pinyin*: Jiànguó, tłum.: „powstanie państwa”), 国庆 (*pinyin*: Guóqìng, tłum.: „święto narodowe”) oraz 解放 (*pinyin*: Jiěfàng, tłum.: „oswobodzenie”). Wszystkie one łączą się znaczeniowo z powstaniem Chińskiej Republiki Ludowej oraz zakończeniem wojny domowej w 1950 roku. Pomiedzy rokiem 1951 a 1953 bardzo popularne były imiona 卫国 (*pinyin*: Wèiguó, tłum.: „obrona kraju”) i 援朝 (*pinyin*: Yuáncháo, tłum.: „pomóc Korei Północnej”), co związane jest z toczącą się wówczas wojną koreańską. W latach 1970–1980 popularne były imiona ze znakami 改革 (*pinyin*: Gǎigé, tłum.: „reformacja”) i 开放 (*pinyin*: Kāifàng, tłum.: „otwarcie”), co z kolei stanowi odniesienie do czasu reformy i otwarcia (chiń. 改革开放, *pinyin*: gǎigé kāifàng). W tym okresie szczególnie ważne były indywidualne wysiłki, wytrwałość i wspaniałość, dlatego powstawało wiele imion ze znakami takimi jak np.: 奋斗 (*pinyin*: Fèndòu, tłum.: „walczenie”), 强 (*pinyin*: Qiáng, tłum.: „siła”) oraz 伟 (*pinyin*: Wěi, tłum.: „wspaniałość”). W latach 90., pod wpływem zgody na organizację igrzysk olimpijskich w Chinach, pojawiły się imiona takie jak: 申奥 (*pinyin*: Shēn’ào, tłum.: „zgłoszenie do organizacji igrzysk olimpijskich”) i 奥运 (*pinyin*: Àoyùn, tłum.: „igrzyska olimpijskie”). Popularne były również imiona maskotek olimpijskich, mianowicie: 贝贝 (*pinyin*: Bèibei), 晶晶 (*pinyin*: Jīngjīng), 欢欢 (*pinyin*: Huānhuan), 迎迎 (*pinyin*: Yíngyíng) i 妮妮 (*pinyin*: Nīnī). Co ciekawe, wymienionych powyżej pięć imion stanowi homofonię znaków w zdaniu: 北京欢迎你 (*pinyin*: Běijīng huānyíng nǐ, tłum.: „Zapraszamy do Pekinu”)¹⁰.

Obecnie stosunek do imion cechuje większa swoboda ze względu na większą otwartość rozwijającego się i coraz bardziej umiędzynarodowionego społeczeństwa. Pojawiają się zatem imiona zagraniczne, które są przekształcane na język chiński, np.: Merry, Kelly, Lily, David i William zostały przetłumaczone na chiński: 玛丽 (*pinyin*: Mǎlǐ), 凯丽 (*pinyin*: Kǎilì), 莉莉 (*pinyin*: Lìlì), 大卫 (*pinyin*: Dàwèi) i 威廉 (*pinyin*:

¹⁰ <http://tv.cctv.com/2019/05/27/ARTImf4SFiakrXPCJhuZCC2190527.shtml?spm=C24413.PjC5SfnVkdMn.E4y43Cg0FPux.9> [dostęp: 21.11.2022].

Wēilián). Mogą one także być zastępowane innymi znakami o takiej samej wymowie. Zyskują wtedy dodatkowe znaczenia i bardziej oddają chiński sposób tworzenia imion – np. 丽丽 (*pinyin: Lili*) posiada dodatkowe znaczenie „piękna”, choć ma taką samą wymowę jak wspomniane wyżej imię 莉莉. Istnieją także chińskie imiona, które po prostu mają bardzo podobną wymowę do imion zagranicznych.

W Chinach stosuje się pięć głównych zasad związanych z nadawaniem imion dzieciom¹¹:

- 1) zgodnie ze starszeństwem w rodzinie, np. w całej rodzinie dzieci z tego samego pokolenia mają wspólny pierwszy znak imienia;
- 2) zgodnie z nadziejami starszych pokoleń co do osobowości, wyglądu albo oczekiwanego sukcesu potomków; jest to rodzaj imion dodatkowo wpływających na los człowieka; nie wyklucza to możliwości nadawania dzieciom imion wziętych z chińskiej poezji antycznej lub imion ulubionych bohaterów z powieści, seriali, filmów oraz imion osób znanych;
- 3) zgodnie z kontekstem życia rodziny – nadawanie imion związanych z miejscem urodzenia, np. 沪生¹² (*pinyin: Hùshēng*, tłum.: „urodzony/urodzona w Szanghaju”);
- 4) w odniesieniu do chińskich pięciu żywiołów, w skład których wchodzi: metal, drewno, woda, ogień i ziemia; rodzice proszą wówczas wróżbiarza, aby przepowiedział na podstawie godziny oraz dnia urodzenia dziecka, którego żywiołu może brakować w jego życiu, a następnie dodają do imienia znaki mające

¹¹ W Chinach istnieje wiele metod nadawania dzieciom imion. W niniejszym artykule wybrano pięć najbardziej reprezentatywnych – zgodnie z wiedzą i doświadczeniem auterek niniejszego artykułu oraz z uwzględnieniem informacji z następujących prac: *The structure of Chinese personal names* (Wang, Holmberg, 2023), *What's in a Name? Chinese Learners and the Practice of Adopting 'English' Names* (Edwards, 2006), a także ze stron internetowych: <http://baby.sina.com.cn/z/qiming/> [dostęp: 11.06.2024]; <https://www.163.com/dy/article/ILLML1RO05560MCK.html> [dostęp: 11.06.2024]; https://www.sohu.com/a/454775290_100200790 [dostęp: 11.06.2024].

¹² 沪 (*pinyin: hù*) to skrócona nazwa Szanghaju.

składniki o znaczeniu brakującego żywiołu, np.: jeśli dziecku brakuje żywiołu drewna, to można mu nadać imię ze znakiem 木 (*pinyin: mù*, tłum.: „drewno”), 林 (*pinyin: lín*, tłum.: „las”), 森 (*pinyin: sēn*, tłum.: „las”) itp.;

- 5) losowanie przez dzieci własnych imion, które są wstępnie wyselekcjonowane przez rodziców (wybrane zostaje imię z pierwszej karteczki chwyconej przez dziecko).

Jak wynika z powyższego opisu, tradycja nadawania imion w Chinach stanowi bardzo ciekawy obszar badań – zwłaszcza porównawczych. Z tego względu warto bliżej przyjrzeć się również imionom polskim oraz sposobom ich doboru.

Onomastyka imienna – tradycja polska

W polskim imiennictwie przenika się współcześnie kilka tradycji. Wynika to ze zmian historycznych, kontaktów z innymi kulturami oraz różnego rodzaju tendencji i mód obecnych w kulturze popularnej.

Wśród imion pochodzenia słowiańskiego największą grupę stanowią imiona dwuczłonowe typu: Stanisław, Czesław, Bronisław, Świętopełk¹³. Mają one określone znaczenia leksykalne oraz naddane znaczenia symboliczne, np. *Bronisław* ‘bronić sławy’ oznaczało ‘(niech) broni sławy’, *Świętopełk* ‘silna drużyna’ znaczy ‘(niech ma / oby miał) silną drużynę’ (zob. Malec, 2015). Wraz z rozwojem tych imion pojawiały się ich zdrobnienia, np.: Bronek, Stanis, Pełka (zob. Malec, 1982). Wybór imienia uzasadniony był zatem wizją przyszłości, a samo imię miało pozytywnie wpływać na życie nowo narodzonego dziecka, co można traktować jako pewnego rodzaju podobieństwo do tradycji chińskiej.

¹³ Źródłem wiedzy na temat nazewnictwa osobowego i zbiorem nazw używanych do 1500 roku jest *Słownik staropolskich nazw osobowych* wydany pod red. Witolda Tazyskiego (1965–1983).

Jedną z kluczowych zmian w historii polskiej onomastyki imiennej jest zastąpienie w średniowieczu imion staropolskich imionami chrześcijańskimi, związanymi z postaciami świętych. Najczęściej pochodziły one z obcych kultur i języków (głównie z Zachodu) (zob. Karpluk, 1957: 179). Wraz z przyjęciem chrztu przez Mieszka I świat słowiańskich wierzeń i wartości, które znajdowały odzwierciedlenie także w imiennictwie, zaczął ulegać przeobrażeniom na skutek wizji życia zawartej w religii i kulturze chrześcijańskiej. W ciągu trwającej około pięciu wieków chrystianizacji coraz większą popularnością zaczęły cieszyć się imiona świętych oraz postaci otaczanych czcią w Kościele. Były to głównie imiona biblijne, imiona męczenników, patronów i świętych. Jak pisze Maria Malec:

Badania antroponimii staropolskiej dowodzą kilkuwiekowego współistnienia imion rodzimych i zapożyczonych chrześcijańskich, a nawet wzajemnego ich oddziaływania. Imiona pochodzenia obcego były przyswajane przez język polski na różnych etapach jego rozwoju, adaptowane fonetycznie, włączane do rodzimej fleksji i słowotwórstwa. Z imiennictwa rodzimego został przejęty mechanizm urabiania od imion podstawowych form pochodnych, skróconych, zdrobniałych, hipokorystycznych, wraz z inwentarzem tworzących je sufiksów (Malec, 2015: 126).

W pierwszej połowie XVI wieku imiona staropolskie zostały niemal całkowicie wyparte przez imiona chrześcijańskie, a pierwotnie symboliczne cechy imion słowiańskich zastąpiły odniesienia do postaci świętych. Z imion pozostających w użyciu wymienia się następujące: Stanisław, Wojciech, Kazimierz, Waclaw, Władysław (zob. Karpluk, 1957). Badacze zwracają uwagę także na napływ imion o proveniencji literackiej (głównie imion bohaterów legend, opowieści rycerskich i romansów), które zostały odnotowane w *Słowniku staropolskich nazw osobowych*. Znajdujemy tu imiona takie jak np.: Achilles, Hektor, Roland, Oliwier, Tristram (współcześnie: Tristan), Izolda, Zygfryd. Ich występowanie ogranicza się jednak głównie do XI–XIII wieku.

Kolejna zmiana w doborze imion spowodowana była reformacją, która doprowadziła do włączania w szerszym zakresie imion ze Starego Testamentu, ale i pewnego renesansu imion staropolskich, które były chętnie przyjmowane przez szlachtę protestancką. Postępująca od połowy XVIII wieku laicyzacja społeczeństwa oraz powstanie i rozwój niektórych nurtów filozofii oświecenia (jak racjonalizm czy ateizm) były przyczynkiem do odstąpienia od chrześcijańskiej symboliki zawartej w imionach na rzecz podejścia estetycznego. Ponownie bohaterowie literaccy stali się inspiracją do nadawania dzieciom imion takich jak: Edward, Julia, Emil (bohaterowie powieści Jeana-Jacques'a Rousseau), Ryszard i Flora (*Waverley, czyli sześćdziesiąt lat temu* Waltera Scotta), a w XIX i XX wieku do użycia weszły także imiona bohaterów polskich utworów romantycznych (Balladyna, Kordian, Irydion, Grażyna), powieści Henryka Sienkiewicza (Nel, Ligia, Danuta, Jagienka, Winicjusz) oraz utworów Stefana Żeromskiego (Rafał, Hubert, Marek, Cezary, Krzysztof) (zob. Umińska-Tytoń, 2000: 171–177).

Wiek XIX wskrzesił wiele imion staropolskich, zwłaszcza tych dwuczłonowych. Zwrot ku tradycji słowiańskiej był jednym z przejawów kultywacji rodzimej kultury w dobie utraty niepodległości. Powrót takich imion jak: Kazimierz, Stanisław, Wacław, Wojciech, Bogumił, Bogusław, Wiesław czy Zdzisław i ich żeńskich odpowiedników był motywowany pobudkami patriotycznymi. Wiele z tych imion pozostaje w użyciu do dziś, co więcej – różnego rodzaju mody przyczyniają się do mniejszego lub większego zainteresowania imionami pochodzenia staropolskiego, chrześcijańskiego i literackiego. Zmieniły się natomiast motywacje, które obecnie częściej opierają się na względach estetycznych (brzmienie imienia w połączeniu z nazwiskiem, oryginalność, moda). Coraz częściej obserwuje się także nadawanie imion inspirowanych postaciami ze świata sztuki, kultury czy filmu. W obiegu są również imiona zdrobniałe, np.: Ada, Iza, Lena, Antek, Darek, Kuba, Zuza, Jarek (zob. Cieślikowa, 2013). W wykazie najbardziej popularnych imion w roku 2021 wymienia się takie jak: Antoni, Jan, Aleksander, Franciszek, Nikodem, Jakub, Leon, Stanisław, Mikołaj, Szymon, a z imion żeńskich: Zofia, Zuzanna, Hanna, Maja,

Laura, Julia, Oliwia, Alicja, Lena i Pola¹⁴. Z zestawienia tego wynika, że Polacy sięgają do imion o różnym pochodzeniu, zajmujących jednak stałe miejsce w repertuarze imion polskich. Mniej popularne są imiona oryginalne, niestandardowe oraz będące kalkami imion zagranicznych. Dużą popularnością cieszą się imiona o tradycji chrześcijańskiej, co jest spowodowane wielowiekowym zakorzenieniem ich w tradycji i kulturze polskiej. Z imion staropolskich wciąż najczęściej używane jest Stanisław.

Polskie imiona chińskich studentów

Warto zatem w tym miejscu zastanowić się, czy chińscy studenci, przyjmując polskie imiona, mają świadomość ich korzeni, konotacji i odbioru w społeczeństwie polskim, a co więcej, czy świadomość taką mają nauczyciele nadający im te imiona. Zazwyczaj bowiem to wykładowca podejmuje decyzję o tym, jakie imiona będą nosili jego uczniowie. Dla chińskich uczących się to jeden z najbardziej ekscytujących momentów. Kieruje nimi głównie ciekawość, poczucie nowości oraz chęć poznania imienia, którym będą od tej pory określani nie tylko podczas zajęć językowych, lecz także w kontaktach pozalekcyjnych, a po przyjeździe do Polski to polskie imię będzie ich wyróżnikiem. Jak pisze Li Yinan, nadanie polskiego imienia jest pewnego rodzaju „chrztem” (Li, 2012: 265). Podkreśla ona także edukacyjną rolę, jaką odgrywa przyjęcie polskiego imienia, oraz określa strategię ich doboru:

Zasada nadawania imion jest taka, że staramy się, aby polskie imiona brzmiały podobnie do chińskich imion studentów. Dzisiaj widzimy wiele zalet takiego zwyczaju: po pierwsze, studenci muszą nauczyć się wymawiać

¹⁴ Na podstawie informacji zamieszczonych na oficjalnej stronie Serwisu Rzeczypospolitej Polskiej: <https://www.gov.pl/web/cyfrizacja/zosia-i-antek-najpopularniejsze-mi-imionami-2022-roku> [dostęp:10.03.2023].

swoje imię, potem koleżanek i kolegów. To pierwsze ćwiczenie fonetyczne. Po drugie, studenci zaczynają się dowiadywać od lektora, że Polacy nadają dzieciom imiona na podstawie Biblii. [...] Po trzecie, studenci budują pierwsze poczucie związku z językiem polskim (Li, 2012: 266).

Do listy pozytywnych aspektów dotyczących używania przez chińskich studentów polskich imion Jagna Malejka dodaje aspekt pragmatyczny związany z przyswajaniem form oficjalnych i nieoficjalnych, sposobów autoprezentacji, zwrotów do drugiej osoby oraz stosowania form wołacza (Malejka, 2021a: 482).

Przyjmując nowe imiona, studenci nie mają w stosunku do nich żadnych uprzedzeń i wątpliwości, ponieważ na początku nauki są one dla nich pozbawionymi głębszych znaczeń brzmieniami. Strategie nadawania imion przez nauczycieli (polskich lub chińskich) są bardzo różne. Wielu z nich stara się dopasować brzmienie polskiego imienia do imienia bądź nazwiska (lub połączenia tych dwóch elementów) chińskiego. Jest to działanie celowe i przemyślane, choć nie zawsze łatwe. Przy stosowaniu tej metody uwzględnia się bowiem związek uczącego się z imieniem (i nazwiskiem) chińskim i jego autoidentyfikację. Inną strategią jest nadawanie imion losowo, zupełnie przypadkowo lub wspólny wybór imienia w porozumieniu z uczącym się i z uwzględnieniem jego preferencji estetycznych. Każde z tych podejść może jednak prowadzić do nadawania imion, które Polakom mogą przywodzić na myśl pewne skojarzenia lub wydawać się przestarzałe bądź po prostu niemodne.

Wraz z upływem czasu studenci przyzwyczajają się do swoich polskich imion, które stają się elementem ich tożsamości. Bywa jednak tak, że po przyjeździe do Polski (najczęściej w następstwie kontaktów z polskimi rówieśnikami) zaczynają świadomie i krytycznie spoglądać na swoje polskie imiona, dopytywać o ich recepcję i status we współczesnej kulturze. Często spostrzegają, że ich imiona mogą brzmieć nienaturalnie lub anachronicznie dla ich rówieśników. Zdarza się również, choć rzadko, że studenci podejmują decyzję o zmianie lub w ogóle przestają używać polskiego imienia.

W przypadku osób decydujących się na pracę w strukturach państwowych czy dyplomacji lub na karierę akademicką konotacje rodzimych użytkowników związane z danym imieniem są niezwykle istotne. Szczególnie dotyczy to różnego rodzaju modyfikacji – skrótów i zdrobnień, które u Chińczyków funkcjonują nieco inaczej niż w przypadku polskich użytkowników tych imion. Często bowiem studenci przyjmują formę zdrobniąłą jako jedyną formę imienia – i tak Czesia nie będzie utożsamiała się z imieniem Czesława, Tosia z Antoniną, Janka z Janiną, a Jurek z Jerzym. Nierzadko bywa, że Chińczycy uczący się polskiego nie mają nawet świadomości, że imię, którym się posługują, nie jest formą oficjalną, wyjściową. Świadczyć o tym może wspomnienie jednej z autorek niniejszego artykułu – Duoli Long:

Wracając myślami do czasów, kiedy rozpoczynałam naukę języka polskiego jako obcego w Chinach, dobrze pamiętam, jak nasza chińska lektorka na pierwszych zajęciach po prostu rozdała mi oraz moim kolegom i koleżankom polskie imiona, nie wyjaśniając ich znaczenia, nie mówiąc także nic o ich formach zdrobniałych (np. wśród nadawanych imion było tylko Asia zamiast Joanny, co z kolei sprawiło uczącym się kłopoty i nasuwało wątpliwości podczas dalszej nauki). Może to dlatego, że wtedy było kilka lekterek, które pochodziły z Polski i nie potrafiły mówić po chińsku. Typowe polskie imiona były dla nich wygodniejsze i ułatwiały prowadzenie zajęć – szczególnie wtedy, kiedy zwracały się do studentów i zadawały im pytania. Polskie imiona są także dużo łatwiejsze do zapamiętania niż imiona chińskie.

W wypowiedzi tej pada często używany argument, który motywuje nadawanie polskich (lub innojęzycznych) imion chińskim uczącym się. Wydaje się on jednak dość łatwy do podważenia, ponieważ imiona polskie (czy angielskie) nadawane są często przez lektorów chińskich, którzy nie mają problemów z wymową. Warto przy tym zwrócić uwagę na fakt, że dla samych uczniów utrwalenie polskich imion kolegow i koleżanek, a nawet swojego imienia (wraz ze wszystkimi formami

gramatycznymi, w których jest używane), też nie jest zadaniem łatwym. Często są oni w stanie orientować się w tych „obcych” imionach dopiero po kilku miesiącach nauki. Poza tym lektorzy polscy pracują ze studentami z różnych krajów, których imiona również mogą stanowić wyzwanie artykulacyjne lub przysparzać kłopotów z zapamiętaniem, a jednak nie nadają im polskich imion. Należałoby zatem uznać, że popularność tej praktyki jest raczej inicjatywą związaną z edukacją w Chinach i odwzorowaniem działań typowych dla prowadzonej tam edukacji językowej.

Polskie imię zwykle nie jest pierwszym obcojęzycznym imieniem, które przyjmują uczący się z Chin. Najczęściej mają oni także imiona angielskie, które wykorzystują w adresach internetowych, w środowisku edukacyjnym i poza nim. Obcojęzyczne imiona pozwalają studentom poczuć się częścią społeczności używającej danego języka, co ułatwia wejście do jej świata. Dzięki stosowaniu imion w języku obcym można także łatwiej stworzyć na zajęciach przestrzeń, w której od początku do końca należy posługiwać się danym językiem (zob. Malejka, 2021a). W trakcie zajęć jedną z technik kształcenia jest tworzenie i odgrywanie dialogów, w których używanie polskich imion koleżanek/kolegów jest nieuniknione, dzięki czemu studenci ciągle powtarzają i utrwalają pewne struktury gramatyczne¹⁵.

Posługiwanie się polskimi imionami może mieć również głębszy sens. Z perspektywy chińskich uczących się polskie imiona są określnikami ich roli – roli studentów polonistyki. Często w relacjach z kolegami z grupy zaczynają oni nieświadomie stosować polskie imiona nie tylko na zajęciach, lecz także poza nimi. Bywa nawet, że mają trudności z odtworzeniem chińskich imion i nazwisk. Można zatem stwierdzić, że stopniowo polskie imiona stają się pewnego rodzaju „pseudonimami”, z którymi chińscy studenci utożsamiają się nie tylko w środowisku uniwersyteckim.

¹⁵ Warto jednak wprowadzić także elementy odmiany i zapisu w polskich tekstach chińskich imion i nazwisk, ponieważ przysparza to studentom chińskim (a także Polakom) wielu trudności.

Badanie stosunku chińskich studentów do ich polskich imion – studia kilku przypadków

Wszystkie przytoczone argumenty pokazują, jak ważną kwestią jest odpowiedni dobór imienia oraz znajomość aktualnych tendencji panujących w Polsce. Świadczyć o tym może kilka opisanych poniżej przypadków.

Jeden ze studentów, który przyjął polskie imię Zenek (nie Zenon), po przyjeździe do Polski bardzo się zdziwił (a nawet zdenerwował), słysząc opinię polskich koleżanek, które uznały, że imię Zenek jest teraz w Polsce niemodne, a nawet nieeleganckie. Zdecydował się na zmianę imienia (na inne polskie imię) i zadbał o to, żeby weszło ono do użycia.

Student, który przez cztery lata posługiwał się imieniem Krzysztof, po rozpoczęciu studiów magisterskich w Polsce zaczął przedstawiać się jako Jan. Wynikało to jednak z innych pobudek niż w pierwszym przypadku. Jan brzmi tak samo jak Yan, co stanowi właściwy zapis jego chińskiego imienia (*pinyin*). Zdecydował się na to, ponieważ prowadzący zajęcia, sprawdzając obecność studentów, zawsze posługiwali się jego prawdziwym imieniem i nazwiskiem i przestał być identyfikowany przez nauczycieli oraz polskich kolegów jako Krzysztof.

Kolejna z badanych osób polskie imię Milena dostała od swojej chińskiej lektorki na pierwszych zajęciach w Chinach. Uważa, że byłoby lepiej, gdyby mogła najpierw dowiedzieć się więcej o polskich imionach, np. o ich znaczeniu oraz popularności, a potem podjąć decyzję, czy naprawdę chce mieć polskie imię, czy woli używać chińskiego imienia, lub ewentualnie samodzielnie wybrać polskie imię. Teraz studiuje w Japonii i posługuje się także japońskim imieniem, które brzmi podobnie do jej chińskiego imienia. Jak mówi, zdecydowanie bardziej się z nim utożsamia. Wspomniała o tym, że wśród jej japońskich znajomych do rzadkości należy przybieranie obcojęzycznych imion i posługiwanie się nimi. Uważa, że Japończycy raczej nie odczuwają takiej potrzeby¹⁶. Dodała

¹⁶ Zdecydowana większość Japończyków i Koreańczyków uczących się języka polskiego nie przyjmuje polskich imion i/lub nie posługuje się nimi.

natomiast, że wymowa chińskich imion różni się od wymowy japońskiej ze względu na tony, które mogą być kłopotliwe.

Następna badana otrzymała swoje obecnie używane polskie imię od chińskiego lektora. Pamięta, że wtedy nauczyciel uznał, że studenci powinni mieć polskie imiona, nie wyjaśniając konkretnie dlaczego. Po dwóch latach nauki respondentka nawet nie wie, że jej polskie imię to zdrobnienie od Aleksandra. Zapytała o to lektora, ale nie był w stanie odpowiedzieć na jej pytanie. Być może to doprowadziło do braku identyfikacji z nowym imieniem i wywołało poczucie, że jest to tylko słowo. Jak sama mówi, trudno jest utożsamiać się z czymś, co jest obce i nieznane.

Kolejna respondentka, która niedawno rozpoczęła naukę języka polskiego, dostała polskie imię po kilku zajęciach, kiedy już przyswoiła nieco polską wymowę. Nauczyciele przyjęli tu inną strategię, prosząc studentów o poszukanie w Internecie polskich imion, których brzmienie jest dla nich ciekawe i przyjemne. Jednak ze względu na to, że jest bardzo mało chińskich stron internetowych, które zawierają informacje o polskich imionach, zadanie to przysporzyło wielu problemów. W grupie znaleźli się także uczniowie, którzy wykorzystali internetowy translator i przekładali dosłownie swoje chińskie imiona lub wybierali podobającą im się frazę i tłumaczyli ją na język polski. W ten sposób powstawały propozycje takich imion jak np. Muzyka 音乐 (*pinyin: yīnyuè*, tłum.: „muzyka”), które – na szczęście – nie weszły do użycia.

Ze względu na ograniczenia objętościowe przywołano tylko te opisy, które ukazują istotne aspekty związane z nadawaniem i przyjmowaniem polskich imion przez studentów z Chin. Należy przy tym podkreślić, że wielu z badanych jest jednak zadowolonych ze swoich „drugich” imion lub przyzwyczało się do nich i nie ma zamiaru ich zmieniać.

Wnioski

Wszyscy respondenci podkreślają, że do nadawania imion konieczne jest odpowiednie przygotowanie i wiedza, a także konsultacja z Polakami.

Rozdawanie uczącym się imion z listy, bez wyjaśnienia ich znaczenia, konotacji i recepcji w Polsce, może mieć negatywne skutki. Wiele osób identyfikuje się ze swoimi polskimi imionami, część jednak nie czuje potrzeby ich posiadania. Respondenci zwracają uwagę na to, że Polacy nierzadko dziwią się, słysząc ich polskie imiona, i niemal zawsze pytają o powód ich przyjmowania. Choć są to imiona polskie, często wydają im się raczej obce i nienaturalne. Rozbieżność taka powoduje, że polskie imiona są dla nich bardziej jak kryptonimy – martwe i puste. Takie poczucie może zwiększać dystans między rozmówcami i nie sprzyja głębszej komunikacji, do której wkrada się „sztuczność”. Jednak podanie chińskiego imienia może utrudniać komunikację ze względu na trudności w wymowie, co sprawia, że finalnie Polacy wybierają polski odpowiednik imienia.

Ważne jest jednak to, aby chińscy studenci mieli szansę podjąć decyzję, czy w ogóle chcą używać polskich imion, a następnie, aby mogli świadomie – z uwzględnieniem propozycji i uwag nauczyciela – wybrać imię dla siebie. Za czynnik kluczowy należy uznać podobieństwo w wymowie chińskiego i polskiego imienia, co nie zawsze jest zadaniem prostym.

Podsumowując, warto zapoznać chińskich uczących się języka polskiego z polskimi imionami jako częścią kultury polskiej, a nadawanie ich studentom powinno odbywać się na zasadzie dobrowolności. Imię jest dla każdego człowieka podstawowym elementem tożsamości kulturowej, daje ono „poczucie przynależności jednostki do określonego kręgu kulturowego, w którym jest ona akceptowana i szanowana” (Hrynicki, 2017: 69). Warto, aby lektorzy na początkowych zajęciach przedstawiali uczącym się typowe polskie imiona męskie, które są aktualnie popularne lub często spotykane w Polsce. Mogą równocześnie tłumaczyć etymologię tych imion, podkreślając jednak, że ma ona inne znaczenie i charakter niż w tradycji nadawania imion w Chinach. Imiona można wykorzystać w nauce wymowy oraz do rozróżniania rodzaju męskiego i żeńskiego. Można także przeprowadzić lekcję na temat imienin w języku chińskim oraz sprawdzić, jakie imię znajduje się w kalendarzu w dniu urodzin studenta/studentki.

Po takim wprowadzeniu studenci będą gotowi, aby przyjąć, a nawet wybrać dla siebie jeszcze jedno, tym razem polskie, imię. Ważne jest to, aby wiedzieli, co oznaczają ich polskie imiona i co stoi za takim wyborem¹⁷.

Literatura

- Chen X., 2018, *The Name-Face Matching Effect and Its Influencing Factors on the Background of Chinese Culture*, praca magisterska, Uniwersytet Soochow.
- Cieślakowa A., 2013, *Oficjalność i wariantowość imion nadawanych w Polsce*, „Onomastica”, t. 57, s. 129–143.
- Edwards R., 2006, *What's in a Name? Chinese Learners and the Practice of Adopting 'English' Names*, „Language, Culture and Curriculum”, vol. 19 (1), s. 90–103, <https://doi.org/10.1080/07908310608668756>.
- Hofstede G., Hofstede G.J., 2007, *Kultury i organizacje. Zaprogramowanie umysłu*, przeł. M. Durska, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa.
- Hrynicky W., 2017, *Imiona i nazwiska człowieka w aspekcie bezpieczeństwa*, „Kultura Bezpieczeństwa. Nauka – Praktyka – Refleksje”, nr 28, s. 66–93, <https://doi.org/10.24356/KB/28/2>.
- Kałużńska I., 2020, *Nazwotwórstwo w języku chińskim*, „Onomastica”, t. 64, s. 83–92, <http://dx.doi.org/10.17651/ONOMAST.64.8>.
- Karpluk M., 1957, *Z badań nad polskim nazewnictwem osobowym XV i początku XVI wieku*, „Onomastica”, t. 3, s. 179–187.
- Li Y., 2012, *Po polsku nie tylko się mówi! Metodyka nauczania kultury w dydaktyce polonistycznej w Chinach*, „Postscriptum Polonistyczne”, nr 2 (10), s. 263–273.

¹⁷ W Instytucie Glottodydaktyki Polonistycznej UJ w ostatnich latach uczyli się (lub wciąż uczą się) chińscy studenci, którzy posługują się następującymi imionami: Agata, Teresa, Irena, Bartek, Lucyna, Krysia, Ala, Róża, Piotr, Joanna, Anna, Kalina, Janek, Klaudia, Kasia, Ewelina, Nina, Daria, Milena, Magda, Beata, Stanisław, Miłosz, Marcin, Nela, Helena, Hania, Amelia, Zofia, Patrycja, Tosia, Czesia, Stasia, Anita, Jagoda, Sandra, Janka, Janina, Lila, Miśka, Maja, Krysia, Dora.

- Malec M., 1982, *Staropolskie skrócone nazwy osobowe od imion dwuczłonowych*, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław.
- Malec M., 2015, *Kulturowe przyczyny zmian w polskim imiennictwie osobowym (w ujęciu diachronicznym)*, „Onomastica”, t. 59, s. 123–136, <https://doi.org/10.17651/ONOMAST.59.7>.
- Malejka J., 2021a, *Nowe wyzwania glottodydaktyki polonistycznej w Chińskiej Republice Ludowej*, „Z Teorii i Praktyki Dydaktycznej Języka Polskiego”, t. 30, s. 187–206, <https://doi.org/10.31261/TPDJR.2021.30.12>.
- Malejka J., 2021b, *Podejście międzykulturowe w nauczaniu języka polskiego jako obcego w Chinach*, „Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska. Sectio N: Educatio Nova”, nr 6, s. 467–485, <https://doi.org/10.17951/en.2021.6.467-485>.
- Mao R., 2018, *Chińscy studenci o rocznych stażach językowych w Polsce*, „Kwartalnik Polonicum”, nr 30, s. 57–66.
- Ruszer A., 2022, *Czynniki rozwoju języka polskiego w Chinach*, „LingVaria”, vol. 17, nr 2 (34), s. 319–340. <https://doi.org/10.12797/LV.17.2022.34.20>.
- Taszycki W., red., 1965, *Słownik staropolskich nazw osobowych*, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław.
- Umińska-Tytoń E., 2000, *Imiona w Polsce używane na tle tradycji kulturowych*, „Rozprawy Komisji Językowej Łódzkiego Towarzystwa Naukowego”, t. 45, s. 129–201.
- Wang Q., Holmberg A., 2023, *The Structure of Chinese Personal Names*, „Journal of East Asian Linguistics”, vol. 32, s. 201–244, <https://doi.org/10.1007/s10831-023-09256-8>.

Netografia

- <http://baby.sina.com.cn/z/qiming/> [dostęp: 11.06.2024].
- <http://tv.cctv.com/2019/05/27/ARTImf4SFiakerXPCJhuZCC2190527.shtml?spm=C24413.PjC5SfnVkdMn.E4y43Cg0FPux.9> [dostęp: 21.11.2022].
- http://www.gov.cn/xinwen/2021-02/08/content_5585906.htm [dostęp: 21.11.2022].
- <https://instytutpolski.pl/beijing/pl/nauka-polskiego-w-chinach/> [dostęp: 5.03.2023].
- https://pl.wikipedia.org/wiki/Chi%C5%84ska_Republika_Ludowa [dostęp: 21.11.2022].
- <https://www.163.com/dy/article/ILLML1RO05560MCK.html> [dostęp: 11.06.2024].

<https://www.gov.pl/web/cyfryzacja/zosia-i-antek-najpopularniejszymi-imionami-2022-roku> [dostęp: 10.03.2023].

https://www.sohu.com/a/454775290_100200790 [dostęp: 11.06.2024].

<https://zhidao.baidu.com/question/303938047499351964.html> [dostęp: 21.11.2022].

DUOLA LONG – MA, PhD student in the Linguistics programme, Doctoral School of Humanities, Jagiellonian University in Kraków, Kraków, Poland / mgr, doktorantka w programie Językoznawstwo, Szkoła Doktorska Nauk Humanistycznych, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Kraków, Polska.

Her research interests include comparative and cognitive linguistics, cultural studies, translation studies, and methodologies of teaching Polish as a foreign language to Chinese students, including knowledge of Polish and Chinese cultures. Her current doctoral project concerns the representation and linguistic function of embodied metaphors in contemporary Chinese and Polish. She is also investigating their application in the teaching and learning of Polish as a foreign language among Chinese students. She holds an MA in Teaching Polish as a Second and Foreign Language from Jagiellonian University. Her MA thesis discusses similarities and differences in linguistic politeness in contemporary Polish and Chinese on the example of eight selected speech acts of politeness. She is the author of the article *Higiena werbalna w kontekście międzynarodowym – grzeczność językowa w nauczaniu i uczeniu się chińskich studentów uczących się języka polskiego jako obcego* [*Verbal Hygiene in an International Context – Linguistic Politeness in the Teaching and Learning of Chinese Students of Polish as a Foreign Language*] (“Facta Ficta. Journal of Theory, Narrative & Media” 2023, vol. 2).

Badaczka interesuje się językoznawstwem porównawczym i kognitywnym, kulturoznawstwem, przekładoznawstwem oraz metodykami nauczania języka polskiego jako obcego dla chińskich studentów, z uwzględnieniem znajomości kultur polskiej i chińskiej. Jej bieżący projekt doktorski dotyczy reprezentacji i funkcji językowych metafor ucieleśnionych we współczesnych językach chińskim i polskim. Bada również ich zastosowanie w nauczaniu i uczeniu się języka polskiego jako obcego wśród chińskich studentów. Posiada tytuł magistra w zakresie nauczania języka polskiego jako drugiego i obcego uzyskany na Uniwersytecie Jagiellońskim. Jej praca magisterska omawia podobieństwa i różnice w językowej grzeczności we współczesnych językach polskim i chińskim na przykładzie

ośmiu wybranych aktów mowy grzecznościowej. Jest autorką artykułu *Higiena werbalna w kontekście międzynarodowym – grzeczność językowa w nauczaniu i uczeniu się chińskich studentów uczących się języka polskiego jako obcego* („Facta Ficta. Journal of Theory, Narrative & Media” 2023, vol. 2).

E-mail: duola.long@doctoral.uj.edu.pl

ADRIANA PRIZEL-KANIA – PhD, Faculty of Polish Studies, Jagiellonian University, Kraków, Poland / dr, Wydział Polonistyki, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Kraków, Polska.

Assistant Professor at the Department of Polish as a Foreign Language at the Institute of Polish Language Glottodydactics, Jagiellonian University, Head of the BA programme in Polish Studies – Language, Culture, Society; since 2012 a member of the Team of Authors of Tasks and Examiners of the State Commission for the Certification of Proficiency in Polish as a Foreign Language. She participates in research projects funded by the European Commission, the Ministry of Science and Higher Education and the Ministry of Foreign Affairs. Her scientific interests focus on the methodology of foreign language teaching and neurobiological and cultural conditions of the process of learning foreign languages. Author of numerous scientific articles, teaching aids and the monograph *Rozwijanie sprawności rozumienia ze słuchu w języku polskim jako obcym* [*Developing Listening Comprehension in Polish as a Foreign Language*] (Kraków 2013).

Adiunkt w Zakładzie Języka Polskiego jako Obcego w Instytucie Glottodydaktyki Polonistycznej Uniwersytetu Jagiellońskiego, kierownik studiów licencjackich na kierunku studia polskie – język, kultura, społeczeństwo; od 2012 roku członek Zespołu Autorów Zadań i Egzaminatorów Państwowej Komisji Poświadczania Znajomości Języka Polskiego jako Obcego. Bierze udział w realizacji projektów badawczych finansowanych przez European Commission, MNiSzW oraz MSZ. W centrum jej zainteresowań naukowych znajduje się metodyka nauczania języków obcych oraz neurobiologiczne i kulturowe uwarunkowania procesu uczenia się języków obcych. Autorka licznych artykułów naukowych, pomocy dydaktycznych oraz monografii *Rozwijanie sprawności rozumienia ze słuchu w języku polskim jako obcym* (Kraków 2013).

E-mail: adriana.prizel-kania@uj.edu.pl